Kız (Tirat)

Oyunun Adı: Sevgili Doktor
Yazar: Anton Çehov
Çeviren: Sevgi Sanlı

KIZ – (…) Efendim? (…) Ooo…Nina. (…) Evet efendim. Yo, hayır efendim… Nina Mikhailova Zerekhnaya. (…) Benim yaşım mı? (…) (Düşünür) Kaç yaşında birini arıyordunuz? (…) Tabii. Yalnız şunu bilmenizi istiyordum. İstediğiniz yaşa girebilirim. On altı, otuz…Okulda yetmiş sekiz yaşında, romatizmalı bir kadını oynamıştım. Herkes oyunun çok inandırıcı olduğunu söylemişti. Bu arada yetmiş sekiz yaşında romatizmalı bir kadın da. (…) Yirmi iki efendim. (…) Fena halde nezleyim efendim. Beni daha yaşlı gösteriyor. Geçen yıl grip olmuştum. Doktor beni otuz dokuz yaşında sandı. Size söz veriyorum gerektiğinde yirmi ikilik gösterebilirim. (Alnını siler) (…) Evet, efendim otuz dokuz derece. (…) Olmaz efendim. Çok rica ederim. Bu sınava girebilmek için tam altı ay bekledim. Altı aylık bekleme listesine girebilmek için de üç ay beklemiştim, zaten. Beni bu listenin sonuna koyarlarsa, bir altı ay daha beklemem gerekecek. O zaman da yirmi üç yaşında olacağım, yirmi iki yaşına dönmem güçleşecek. Lütfen, okumama izin veriniz. Kendimi çok daha iyi hissediyorum. (Alnını yoklar) Sanırım ateşim otuz yediye düştü. (…) Buraya dört günlük yoldan geldim. Beni bir kerecik olsun dinlemeyecek misiniz? (…) Bana iş vermeseniz bile, size bir oyundan bir parça okumak beni bütün hayatımca mutlu eden bir anı olurdu. Cüretimi bağışlayın ama bana kalırsa siz koskoca Rusya'da yaşayan en büyük yazarlardan birisiniz. (…) Yazdığınız hemen her şeyi okudum…Makaleleri, hikayeleri (Güler) Bir tanesi çok hoşuma gitmişti. Hani (Daha fazla güler) Hani şey vardı. (Artık kendini tutamaz, çılgınca güler) Aman ya rabbim, her aklıma gelişinde kendimi tutamıyorum. (…) (Gülmeye devam ederek) "Bir Devlet Memurunun Ölümü". Aman ya rabbim, günlerce gülmüştüm. (…) Çerdyakov? Aksırık…Hani amirinin tepesine hapşıran adam. (…) Hüzünlüydü tabii. Günlerce ağladım. Acıklı bir biçimde gülünçtü. (…) Baş üstüne efendim, sağ olun efendim. (Boğazını temizler, tam başlayacağı sırada) Affedersiniz efendim, lütfen Ta-ra-ra-bum, ta-ra-ram, kaldırıma otursam der misiniz? (…) Bilmem efendim kendiniz yazmışsınız. Oyunun sonunda Çebutkin söylüyor. Siz o tek cümleyi tekrarlarsanız bana çok yardımı dokunurdu. Tam altı ay bekledim efendim. Taa Odesa'dan yayan geldim. (…) Evet efendim (…) Maşa söze şöyle başlar: Şu müziğe kulak verin. Bakın, bizi terk ediyorlar. Bir tanesi büsbütün aramızdan ayrıldı. Hayatımıza yeniden başlamak için yalnız bırakıldık. Ama yaşamak gerek… Yaşamak gerek…İrina şöyle der: Bir gün gelecek, Herkes bütün bunların nedenini bilecek. (Beklediğimizden daha büyük bir duyarlık ve şefkatle söylemektedir bu sözleri) Böylesine acı çekmek neden? Bir gün gelecek, bütün sırlar birer birer çözülecek. Ama şimdi yaşamalıyız… Çalışmalıyız. Bizi çalışmak kurtarır ancak. Yarın yapayalnız okula gidip ders vereceğim. Bana ihtiyacı olanlara adayacağım yaşamımı. Şimdi sonbahar. Az sonra kış bastırıp her şeyi karla örtecek ve ben çalışacağım, çalışacağım, çalışacağım! "Devam edeyim mi?" (…) Olga der ki: Bando mızıka ne kadar canlı, ne kadar yiğitçe çalışıyor. Yaşamak isteği uyandırıyor kişide. Tanrım, zaman geçecek. Bizler büsbütün silinip gideceğiz. Bizi unutacaklar, yüzlerimiz unutulacak…Seslerimiz, kaç kişi olduğumuz. Ama çektiğimiz acılar bizden sonra gelenler için neşeye çevrilecek.

Mutluluk ve barış gelecek şu yeryüzüne. O zaman şimdi yaşananları sevgiyle, hayırla anacaklar. Sevgili kız kardeşlerim biraz daha sabretsek, biraz daha zaman geçse, bileceğiz gibi geliyor bana neden yaşıyor, neden acı çekiyoruz…Keşke bilseydik…Keşke bilebilseydik…(Durur) Teşekkür ederim, efendim. Sizden istediğim sadece bu kadardı. Beni çok mutlu ettiniz… Tanrı da sizi mutlu etsin efendim. (Sahneden uzaklaşır. Sahne boştur.)